

JÉZUS LÁTOGATÁSAI

Pedig mi azt reméltük...

A hét első napjának délutánja volt. Két szomorú ember indult el Jeruzsálemből, hogy hazatérjenek a falujukba. Már nem volt értelme tovább maradni. A nagy prófétát, a csodatevőt pénteken keresztre feszítették.

– Mindennek vége! – kezdte csüggedten Kleofás. – Gondoltad volna, hogy ez vele megtörténhet? Hányszor próbálták elfogni, és mindig kiment a kezük közül. És végül mégis!

– Sose hittem volna! – folytatta a másik tanítvány. – De miért engedte?

Miközben nagy bánatukról beszélgettek, észre sem vették, hogy már jó ideje egy férfi megy mellettük. Csak amikor megszólalt, akkor riadtak fel.

– Micsoda különös szavak ezek, amelyeket egymással váltotok? És miért vagytok olyan szomorúak?

– Csak te vagy idegen Jeruzsálemben, és nem tudod mik történtek itt?

– Mik történtek?

„Ó, mit magyarázzak ennek az idegennek, úgysem érti meg a mi nagy bánatunkat” – gondolta magában Kleofás. De aztán szinte egymás szavába vágva mégis kiöntötték szívük keserűségét neki, és elmondták az egész történetet.

– Pedig mi azt reméltük, hogy Ő fogja megszabadítani Izráelt – fejezte be végül Kleofás.

Az idegen türelmesen végighallgatta őket, majd beszélni kezdett:

– Ó de balgák vagytok! Hányszor hallottátok a zsinagógában Mózes és a próféták felolvasását! Nem emlékeztek arra, hogy Krisztusnak szenvednie kellett? – és

elkezdte magyarázni nekik a Szent Írásokat, amelyek a Messiásról szólnak.

Szenvedő Messiás! A két tanítvány erre egyáltalán nem emlékezett. Izráel népe azt várta, hogy a Messiás győztes hadvezérként érkezik majd, és igazságos királya lesz az országnak, mint Dávid volt. És természetesen megszabadítja népét a római elnyomás alól. A szenvedő Krisztus egyáltalán nem illett bele az elképzelésükbe. Mélyen megdöbbenek, amikor útítársuk Ézsaiás próféta szavaira emlékeztette őket: „...a mi bűneink miatt kapott sebeket...” (Ézsaiás 53,5).

Jézus nem azért jött, hogy földi király legyen, hanem hogy megszabadítsa népét a bűneiből, mert ez az ember legnagyobb problémája. A bűn büntetése halál, az örök kárhozát, Istentől távol a szenvedés helyén. Jézus azért jött, hogy a kereszten magára vegye a mi bűneink büntetését, és nekiünk ne kelljen meghalni a bűneinkért.

Kleofás és barátja ámulva hallgatta a magyarázatot, és észre sem vették, hogy közben elértek Emmausba, ahová igyekeztek. Az idegen úgy tett, mintha tovább akarna menni. A tanítványok el sem tudták képzelni, hogy elváljanak kedves útítársuktól, aki olyan világosan megmagyarázta nekik az érthetetlen eseményeket.

– Maradj velünk – kérték –, hiszen már esteledik.

Bement tehát a házba, hogy velük maradjon. Kleofás a vendégszeretet szokása szerint mindjárt vizet hozott, és megmosta a vendég lábát. Közben a felesége bizonyára finom ételeket készített, hogy

megvendéjeljk. Valószínűleg a gyermekek is előkerültek, és csodálkozó szemekkel figyelték az ismeretlen bácsi kedves arcát. Azután valamennyien vacsorához ültek. A vendég iránti tisztelet kifejezésekképpen neki adták oda a kenyeret, hogy áldást kérjen rá. Amikor kezébe vette a kenyeret, megáldotta és megszegve nekik adta, a tanítványok szeméről mintha pikkelyek estek volna le, egyszerre felismerték, hogy Jézus az idegen! Abban a pillanatban eltűnt előlük. A Biblia beszél olyanokról, akik tudtukon kívül, angyalokat vendégeltek meg (Zsidók 13,2). A két tanítvány most értette meg, hogy Isten Fia volt a vendégük.

– Micsoda vakok vagyunk! – kiáltották egyszerre. Jézus valóban feltámadt! Ő jött velünk az úton, hogyhoggy nem ismertünk rá, amikor magyarázta az Írásokat? Azonnal induljunk vissza Jeruzsálembe, mindenkinek meg kell tudnia, hogy Jézus él!

Igen, harmadnap feltámadt Jézus a halálból, és ma is él. Akik elhiszik, hogy az ő bűneikért halt meg, azoknak új, örök életet ad, amely már itt elkezdődik és majd fenn a mennyben örökké tart (János 3,16). Az új életben új természettel ajándékoz meg bennünket Isten (2Péter 1,4), hogy ezután már ne a bűnnek, hanem neki

szolgáljunk. Ha elhiszed ezt és behívod Jézust az életedbe, hogy Megváltód és Urad legyen, mindig fogod halk hangját hallani a szívedben. Amikor engedelmeskedsz neki, mély boldogság fogja betölteni a szívedet.

– Pedig mi azt reméltük, hogy Ő fogja megszabadítani Izráelt – mondták a tanítványok az idegennek – és pontosan az történt. Jézus megszabadította Izráelt és az egész világot a bűn rabságából. És amikor behívták Jézust a házukba, bement, hogy velük maradjon. Nem csak egy rövid látogatásra, hanem örökké. Bár testi szemeik elől eltűnt, tudták, hogy most már mindig velük lesz, otthon is, és bárhová mennek.

Jeruzsálembe érkezve Kleofás és barátja örömmel mondta el a többieknek, hogy látták a feltámadott Jézust. És akkor maga Jézus megállt közöttük. Elmondta nekik, hogy: „Így van megírva: a Krisztusnak szenvednie kell, de a harmadik napon fel kell támadnia a halottak közül” (Lukács 24,46).

Jézus nemsokára visszament a mennybe, és megígérte, hogy akik hisznek őbenne, azok is ott lehetnek majd vele örökre. Ugye te is ott leszel?

Ilonka néni

